

For Honor

Deal or No Deal

အခန်း (၁)

အိပ်ယာမှ နိုးနိုးချင်း ပြတင်းပေါက် ထဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးနံ့သင်းသောလေ အချို့က မျက်နှာကို လာရိုက်ခတ်သည်။ မနက်စောစောပိုင်းက မိုးရွာထားလို့ လားမသိ။ သစ်ပင်၏ ကိုင်းဖျား၊ ကိုင်းနားထက်တွင် မိုးရေစက်တို့ ခိုသီးနေကြသေး၏။ နေရောင်ခြည်ထိုးကျလာလျှင် ထိုမိုးရေစက်တွေက စိန်ပွင့်တွေအလား တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်လာဦးမည်။

ပြတင်းတံခါးမှ တဆင့် အိမ်အပြင်ဘက်ရှိ စိမ်းစိုသောရှုခင်းတွေကို သစ်နေ ကြည့်နေမိသည်။ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်အဖို့ သဘာဝတရားကို ခံစားတတ်လွန်း၍ တော့မဟုတ်။ အိပ်ရာမှ ထလျှင် အခန်းတံခါးဖွင့်ရမည်ဆိုသည့် အသိကြောင့်သာ ဖွင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့လို ဆယ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက် ခုလို တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ အိပ်တတ်အောင်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူက လေ့ကျင့်ထားပေးခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ချက်သန်းဝေကာ ပြတင်းပေါက်မှ ခွာရင်း အိပ်ခန်းလေးထဲမှ သစ်နေ ထွက်လာခဲ့၏။ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်ရောက်တော့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန် ရေချိုးခန်းသို့ မသွားခင် မိခင်ဖြစ်သူ၏ အခန်းသို့ အရင်သွားလိုက်၏။ သစ်နေ၏ အမေ ဒေါ်သစ်မြိုင်က နာတာရှည် ကင်ဆာရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲလဲလျောင်းနေရသည် မှာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ထို့ကြောင့်လဲ သစ်နေ၏ ဖခင်

င် ဦးနေမောင်က သစ်နေကို ကိုးနှစ်သားအရွယ်ကတည်းက တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲအောင် လေ့ကျင့်ထားပေးခြင်း ဖြစ်၏။

အခန်းထဲသို့ သစ်နေ ဝင်လာသည့်အချိန်မှာ တော့ မိခင်ဒေါ်သစ်မြိုင်က နိုးနေလေပြီ။ သစ်နေကို မြင်မြင်ချင်း အိပ်ရာပေါ် လဲလှောင်းရင်းက

“သားလေးတောင် နိုး လာပြီလား”

သစ်နေက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အမေဖြစ်သူအနားသို့ ပြေးသွားလိုက်ကာ ပိန်လွန်း၍ ချိုင့်ဝင်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်သစ်မြိုင်၏ ပါးတစ်ဖက်ကို အရင်နမ်းလိုက်သည် ။ ပြီး . . . မိခင်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ခေါင်းဖွဖွ တင်ထားလိုက်၏။

ဒေါ်သစ်မြိုင်က သစ်နေကို လက်တစ်ဖက်နှင့် သိုင်းဖက်ကာ . . .

“သားလေး ဒီနေ့ကျောင်းသွားရဦးမှာ မလား၊ ပြင်ဆင်တော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့ . . . သား သိပါတယ်၊ ကျောင်းနောက်မကျပါဘူး”

ဒေါ်သစ်မြိုင်က ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ဟုတ်ပါပြီ သားရယ် . . . မေမေက စိတ်ပူလို့ ပါ။ သားလေးအတွက်လည်း ဘာမှ မပြင်ဆင်ပေးနိုင်တော့ ခုလိုပဲ သတိပေးရတာပေါ့”

သစ်နေက ရင်ဘတ်ပေါ် ခေါင်းမှီထားရာမှ မတ်လိုက်ရင်း . . .

“မေမေကလည်း ပြောတော့မယ် . . . မေမေ မနက်တိုင်း သားအတွက် လုပ်ပေးထားတာရှိတယ်လေ။ အဲဒါလေးတွေရရင် တော်ပါပြီ မေမေရဲ့ ”

“အေးပါ သားရဲ့ ။ သားအတွက် စက္ကူလှေလေးတွေ လုပ်ထားဖို့ မေ

မေ မမေပါဘူး။ သားသွားရင် စားပွဲပေါ်မှာ ယူသွားလေ”

သစ်နေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။ ထို့နောက် မိခင်ဖြစ်သူ၏ ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်မှ ရောင်စုံစက္ကူလှေရုပ်လေးသုံးခုကို ယူကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည် ။

“မေမေလည်း အဲစက္ကူလှေလေးတွေ မခေါက်ပေးနိုင်တော့မယ့် ရက်ရောက်မှာ ကို ကြောက်နေမိတာပါ သားလေးရယ်”

ပြေးထွက်သွားသော သားဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း မျက်ရည်စက်တွေက ဒေါသစ်မြိုင်ပါးပြင်ဆီသို့ လိမ့်စီးကျသွားလေသည် ။

မနက်ခင်းတိုင်း ထိုအတွေးတို့ ဖြင့် ကျမိသည့်မျက်ရည်တွေကိုလည်း တစ်ဦးတည်းသောသားလေး သစ်နေကို မမြင်စေလိုပါ။

သို့သော်လည်း . . .

တမလွန်သို့ ခရီးသွားရန်အတွက် လက်မှတ်ရထားပြီဖြစ်သော ဒေါ်သစ်မြိုင်အတွက်တော့ မနက်ခင်းတိုင်း နိုးထ လာပြီး သားလေးမျက်နှာ မြင်ခွင့်ရရန်သာ ဆုတောင်းနေဖို့ ပဲ တတ်နိုင်ပါတော့သည် ။

*

အခန်း (၂)

ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ပြီးချိန်မှာ တော့ ကျောပိုးအိတ်ဖွင့်ကာ စာအုပ်တွေ စုံ,မစုံ စစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လိုအပ်သည့်စာအုပ်အချို့ကို ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်ကာ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

ကျောင်းက မနက်ပိုင်း နေ့တဝက်တက်ရသည့်ကျောင်းမို့ မနက်စာကို အိမ်ကပဲစားသွားရသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်တော့ သူ့အတွက် ကြီးမေ ပြင်ပေးထားသည့် မနက်စာ ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို တွေ့ရလိုက်ရ၏။ ကြီးမေဆိုတာက သစ်နေ၏ အဖေ ဦးနေမောင်၏ အမအပျိုကြီးဖြစ်ပြီး သစ်နေနှင့် အဒေါ်တော်စပ်သူဖြစ်သည်။

မိသားစု စုံစုံညီညီ ထမင်းလက်ဆုံမစားဖြစ်တာ ကြာပြီမို့ ခုလိုတစ်ယောက်တည်းလည်း သစ်နေ စားတတ်နေပြီ မေမေကလည်း ရောဂါသည် ဖေဖေကလည်း အလုပ်အမြဲလုပ်နေသူမို့ ထမင်းဝိုင်းတွင် စုံညီဖို့ ဆိုတာက မလွယ်သည့် ကိစ္စပဲ။ မနက်ပိုင်း ကျောင်းသို့သွားလျှင်တော့ ဖေဖေက လိုက်ပို့ပါသည်။ ဒါတောင် ဖေဖေက သူ့အလုပ်သွားရင်းလမ်းကြိုခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းလွှတ်၍ အိမ်ပြန်လျှင်တော့ မောင်သစ်နေ လမ်းလျှောက်ကာ ပြန်ရသည် ပေါ့။

ခုလည်း မနက်စာစားသောက်ပြီးပြီမို့ ကျောပိုးအိတ်လွယ်ကာ ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဆီအရောက်တွင် ဖေဖေနှင့် ကြီးမေတို့ ပြောနေသည့် စကားသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ဖေဖေက ကြီးမေကို မှာ နေခြင်း ဖြစ်၏။

“သားသားကို ကျောင်းပို့ပြီးတာနဲ့ ကလေးမလေးကို သွားကြိုလိုက်မယ် မမကြီး သူ့အတွက် အခန်းတစ်ခန်း ပြင်ထားပေးလိုက်ပါ ရေရှည်နေမှာ ဆိုတော့လေ”

ကြီးမေက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း . . .

“အေးပါ . . . မမကြီး လုပ်ထားလိုက်ပါ့မယ်။ အင်း . . . မိဘတွေကလည်း ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားတော့ ကလေးမလေးဘဝက သနားစရာပဲကွယ်။ ဒါနဲ့ . . . သားသားနဲ့ ကပ်လျက်အခန်းဆိုရင် အဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်နော်။

“ရပါတယ် မမကြီး ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ထားလိုက်ပါ”

ရပ်ကာ နားထောင်နေမိသော သစ်နေက စပ်စုလိုက်ပါသည်။ ။

“ဖေဖေ . . . သားတို့ အိမ်ကို ဘယ်သူလာမှာ မို့လို့ လဲဟင်”

ဖေဖေက သစ်နေကို လှည့်ကြည့် လာပြီး . . .

“ဪ . . . သားမေမေရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲက မွေးလာတဲ့ ကလေးမလေးပါ။ သားနဲ့ ဆို မောင်နှမ ဝမ်းကွဲတော်မှာ ပေါ့။ သူ့မိဘတွေ ဆုံးသွားလို့ ဖေဖေတို့ က ကူညီပြီး ခေါ်ထားမလို့ ပါ။

“ဟင် . . . ‘ဒါဆို အဲဒီကောင်မလေးက ဒီမှာ အမြဲနေမှာ ပေါ့”

ဖေဖေက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဒါပေါ့ သားရဲ့ သားတက်တဲ့ ကျောင်းမှာ ပဲ တက်ရမှာ အသက်က သားနဲ့ ချယ်တူလောက်ပဲ”

“ဪ . . . အဲလိုလား”

“ဘာလဲ . . . သူရောက်လာမှာ ကို သားသားက သဘောမကျလို့ လား။ သားသားနဲ့ က မောင်နှမတွေပဲကွယ် ခိုကိုးရာမဲ့နေလို့ ကြီးမေတို့ က ကူညီတာလေ၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စက သားမေမေရဲ့ ဆန္ဒကြောင့် လည်း ပါတယ်”

ဝင်ပြောလာသော ကြီးမေကို သစ်နေက ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း . . .

“သဘောမကျလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သားက အံ့ဩသွားလို့ ပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဖေဖေတို့ လည်း သားကို ကြိုမှ မပြောထားမိတာကိုး ကဲကဲ. . . ကျောင်းသွားမယ်မလား၊ ကားထဲကသွားစောင့်နေ သား။ ဖေဖေ သားကြီးမေနဲ့ စကားပြောပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်”

ဖေဖေက သွားခိုင်းသဖြင့် သစ်နေ ထွက်လာခဲ့သည် ။ သို့သော် ဖေဖေမှာ သလို ကားဆီသို့ မသွားသေးဘဲ ခြံထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏

ခြံအပြင်ဘက်ရောက်တော့ ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်ရင်း အိမ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်သည် ။ သစ်နေ ဦးတည်ကာ သွားနေသည် က အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသည့် ရေကန်ဆီသို့ ဖြစ်လေသည် ။

နှစ်ဧကလောက်ကျယ်မည့် ရေကန်၏ ရေမျက်နှာပြင်က စိမ်းစိုနက်မှောင်နေသည် ။ ရေကန်၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် လည်း စိမ်းစိုအေးဝေသော သစ်ပင်တို့ က အစီအရီ ပေါက်ရောက်နေကြ၏။ ရေစပ်တွင် တံတားတိုတစ်စင်းရှိနေပြီး ထိုတံတား၏ ထိပ်နားတွင် လှေငယ်လေးတစ်စီးကို ကြိုးနဲ့ ကပ်၍ ချည်ထားသည် ။ ထိုလှေငယ်လေးကို ရေကန်ထဲသို့ ကျရောက်နေသည့် သစ်ရွက်ခြောက်များ နှင့် အမှိုက်များ ကောက်ရန်အတွက် လူကြီးတစ်ဦး အသုံးပြုတာကိုတော့ သစ်နေ မြင်ဖူးသည် ။

တခြားအချိန်တွေမှာ တော့ ထိုလှေငယ်လေးက တံတားထိပ်နားတွင် ချည်ထားမြဲအတိုင်း။

သစ်နေက တံတားပေါ်သို့ လျှောက်သွားရင်း တံတားအဆုံးနားတွင် ရပ်ကာ ထိုင်ချလိုက်သည် ။ တံတားကြမ်းခင်းနှင့် ရေမျက်နှာပြင်က တစ်ပေနီးပါးလောက်ပဲ ကွာမည်ထင်၏

တံတားထိပ်နားလေးတွင် ထိုင်ရင်းက ခန္ဓာကိုယ် ကိုင်းညွတ်ကာ ကန်ထဲရေကို လက်နှင့် ထိကြည့်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် ကျောပိုးအိတ်ကို ဖွင့်၍ အိတ်ထဲမှ စက္ကူလှေလေးတွေကို ထုတ်ယူလိုက်၏ လှေလေးတွေကို ကန်ရေပြင်ပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ချပေးလိုက်ပြီး သစ်နေ ဆုတောင်းလိုက်ပါသည် ။

“မေမေ အမြန်ဆုံးနေကောင်းပါစေ”

ထိုသို့ ဆုတောင်းလျှင် ဆုတောင်းပြည့်မပြည့်တော့ သစ်နေမသိပါ။ သို့သော် မနက်တိုင်းနီးပါး မေမေခေါက်ပေးသော စက္ကူလှေလေးတွေကို ကန်ထဲသို့ချပြီး ဆုတောင်းတာကတော့ လုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ

ထို့နောက်မှာ တော့ ရေကန်ကို ကျောခိုင်းကာ သစ်နေ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည် ။

ကားထဲမှာ ဖေဖေ စောင့်နေလောက်ပြီ ထင်ပါ၏

အခန်း (၃)

ကားရှေ့ခန်းတွင် တက်ထိုင်လိုက်သော သားတော်မောင်ကို ကြည့်ကာ ဦးနေမောင်က မေးလိုက်သည်။ ။

“ရေကန်နားကို သွားနေတာလား သားသား”

သစ်နေက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း . . .

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ မေမေခေါက်ပေးတဲ့ လှေကလေးတွေ သွားလွှတ်တာပါ”

ဦးနေမောင် သက်ပြင်းခိုးချလိုက်သည်။ ။ ပြီး . . . စိတ်ပူသော မျက်နှာပေးဖြင့် . . .

“အင်း . . . လှေသွားလွှတ်တာတော့ ဖေဖေအပြစ်မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရေကန်နားသွားရင် ဂရုစိုက်နော် သားသား။ မတော်တဆ ရေကန်ထဲ ပြုတ်ကျမှာ စိုးလို့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ၊ သားဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

ဦးနေမောင် ပြီးကာ ကားစက်နှိုးလိုက်ပြီး ခြံထဲမှ မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။ ။ ကျောင်းသို့သွားရာလမ်းတွင် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်ကာ လိုက်ပါလာပြီးမှ သစ်နေက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေ သားလည်း လိုက်ခဲ့ချင်တယ်”

“ဟေ”

ဘာကို ဆိုလိုမှန်းမသိသဖြင့် ဦးနေမောင် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။ ။

“ဘယ်ကိုလိုက်မလို့ ပြောနေတာလဲကွ”

သစ်နေက . . .

“ဟိုလေ သားတို့ အိမ်မှာ နေမယ့် ဟိုကောင်မလေးကို ဖေဖေသွား
ခေါ်မှာ ဆို။ အဲဒါ သားလည်း လိုက်ခဲ့ချင်တယ်လို့ ပြောတာ”

ဦးနေမောင်က ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“ဪ . . . ဘာများ လဲလို့ သားရယ်။ သားလိုက်ရင် သား ကျောင်းပျက်မှာ ပေါ့။ ကျောင်းကပြန်ရောက်လာတဲ့ အခါ တွေ့မှာ ပဲ ဥစ္စာ။ ခဏလာတဲ့ ဧည့်သည် လဲ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျောင်းသာ သွားစမ်းပါ သားရာ”

စောဒကတက်လျှင်လည်း ထူးမှာ မဟုတ်ဖြင့် သစ်နေ ထပ်ပြောမနေတော့။ သို့သော်လည်း အိမ်သို့ရောက်လာမည့် ထိုကောင်မလေးကို ညနေကျောင်းဆင်းချိန်ထိ မစောင့်ဘဲ တွေ့ချင်နေမိသည် ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ဦးနေမောင် မောင်းလာသည့်ကားက လမ်းပေါ်ရှိ ရေအိုင်ကွက်တစ်ခုကို ဖြတ်မောင်းမိပြီး ရေစက်တွေက လမ်းဘေးသို့ လွင့်စဉ်က လမ်းလျှောက်နေသူတစ်ဦးအား သွားစင်သည်။ ။ ဦးနေမောင်က ချက်ချင်းပဲ ကားရပ်ပြီး ရေစိုသွားသောလူကို တောင်းပန်လိုက်၏။ မတော်တဆ ဖြစ်ရပ်မို့ ထိုလူကလည်း နားလည်သဘောပေါက်စွာ ခွင့်လွှတ်ပါသည်။ ။

ကားပေါ်တက်ကာ ပြန်မောင်းရင်း ဦးနေမောင်က ညည်းလိုက်၏။

“မနက်က မိုးရွာလိုက်တော့ လမ်းပေါ်ရေတွေ တင်နေပြန်ပြီ။ ဒီလမ်းတွေလည်း ဘယ်တော့များမှ ချိုင့်ကွက် ကင်းစင်မလဲ မသိဘူး”

ဘယ်အချိန်ကျမှ လမ်းတွေ ပြန်ကောင်းလာမည်ကိုတော့ သစ်နေလည်း မသိပါ။ သို့သော်လည်း လတ်တလောဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကလေးအတွေးဖြင့် အကြံတစ်ခု ရသွားလေသည်။

ကျောင်းရှေ့မှာ ကားရပ်ပေးလိုက်တော့ သစ်နေက ကျောပိုးအိတ်လွယ်ယူကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

“သားသား ဖေဖေ သွားပြီ။ နေ့လယ်ကျောင်းဆင်းရင် လမ်းဘေးက လျှောက်ပြန်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

မောင်းထွက်သွားသည့်ကားကို သစ်နေရပ်ကာ မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ တဖွဲဖွဲ ဝင်သွားနေကြသည့် ကျောင်းတံခါးဝဆီသို့လည်း ထပ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်မှာ တော့ စိတ်ထဲက စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း ကျောင်းတံခါးဝဆီသို့ မသွားဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လမ်းပေါ်တွင် မိုးရွာထားသဖြင့် ရေတင်ကျန်နေသည့် ရေအိုင်ကွက်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ပါ၏။

ရေအိုင်ကွက်ဆီအရောက်တွင် လမ်းလျှောက်လာရင်း ခလုတ်တိုက်မိသလို ဟန်လုပ်ကာ ရေကွက်ထဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပဲ ခန္ဓာကိုယ် အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုသွားလေ၏။ သစ်နေတစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း မတ်တတ်ထရပ်ကာ ကျောင်းတံခါးဝဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“သား . . . ခဏခဏ၊ ရေတွေစိုလို့ ပါလား ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ကျောင်းတံခါးဝတွင် တာဝန်ကျသည့် ဆရာမတစ်ယောက်က သစ်နေကို သတိထားမိကာ လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သစ်နေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် . . .

“ရေအိုင်နားမှာ ချော်လဲလာလို့ တီချယ်”

ဆရာမက မျက်စောင်းထိုးကာ . . .

“မင်းကတော့ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါနဲ့ လဲမယ့်အဝတ်အစားကော အပိုပါရဲ့လား”

ခေါင်းခါလိုက်ရင်း သစ်နေက . . .

“မပါဘူး တီချယ်”

“အယ် . . . ဒုက္ခပဲ၊ ရေစို အဝတ်အစားကြီးနဲ့ ကျောင်းတက်လို့ ဘယ်လို အဆင်ပြေမှာလဲ၊ ဒါနဲ့ သားက ဘယ်အတန်းကလဲ”

“ငါးတန်းအေကပါ တီချယ်၊ သားနာမည်က သစ်နေပါ ခင်ဗျ”

သွက်သွက်လက်လက် ပြန်ဖြေလိုက်သည့် သစ်နေကို ကြည့်ကာ ဆရာမက . . .

“ဪ . . . အေး အေး ၊ သစ်နေနော် . . . သား အိမ်ပြန်လိုက်တော့လေ။ သားအတန်းပိုင်ဆရာမကို တီချယ် အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ခွင့်တိုင်ထားပေးလိုက်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

သစ်နေက လက်ပိုက်လိုက်ရင်း ရိုရိုသေသေ ပြန်ပြောပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တီချယ်၊ ဒါဆို သားအိမ်ပြန်လိုက်တော့မယ်”

“နောက်နေ့ကျရင် စာတွေပြန်ကူးထားဦးနော် သား”

“ဟုတ်”

ပြောပြီး သစ်နေ့ လှည့်ထွက်လိုက်ပါသည်။ ။ ကျောင်းနှင့် ခမ်းလှမ်း
လှမ်းရောက်သည့်အခါမှာ တော့ ဟေးခနဲ ပျော်ရွှင်စွာအော်ဟစ်ရင်း အိ
မ်သို့ သုတ်ချေတင် ပြေးသွားလိုက်ပါတော့၏။

★